

කායගතාසති සූත්‍රය (දෙවෙනි කොටස).

16.02.20 - ශ්‍රී ලංකාරාමය

නවසීලන්තය.

හොඳයි, සෑම දෙනාටම යහපතක් වේවා, තෙරුවන් සරණයි! අපි සසර දුකින් මිදීයෑමට දරන අවංක අව්‍යාජ ධර්මානුකූල උත්සාහයක්, විරිය පාරමිතාවක්, විරිය කිරීමක් මේ කරන්නේ. බුදුරජාණන්වහන්සේත් මේ කායගතාසතිය මේ විදියට මෙනෙහි කරගෙන කරගෙන ගිහිල්ලා ධ්‍යානත් ලබාගෙන උන්වහන්සේ හිත දියුණුකරගෙන තමයි අපිට මේවා දේශනා කරලා තිබෙන්නේ. කවදාකවත් උන්වහන්සේ නොකරපු දෙයක් අපිට කියලා නෑ. මේක තථාගතයන් වහන්සේ විසින් අනුගමනය කරපු වඩපු ප්‍රතිපදාවක්. ඒක නිසා මේ ගැන සැක හිතන්න කිසිම දෙයක් නෑ.

දැන් මේ පින්වතුන් පළමුවෙනි කරුණු 5, ඒ කියන්නේ (කෙසා - ලොමා - නබා - දන්තා - තවො) - (තවො - දන්තා - නබා - ලොමා - කෙසා) යනුවෙන් අනුලෝම සහ පටිලෝම වශයෙන් කීප වාරයක් වඩන්න ඕනෑ. ඊළඟට, තවො - දන්තා - නබා - ලොමා - කෙසා කියලා පටිලෝම වශයෙන් පස් වතාවක් පමණ වඩන්න ඕනෑ. නැවතත් පෙර මෙන් (කෙසා - ලොමා - නබා - දන්තා - තවො) - (තවො - දන්තා - නබා - ලොමා - කෙසා) යනුවෙන් අනුලෝම පටිලෝම වශයෙන් පොත බලන්නේ නැතුව මතකයෙන් සජ්ඣායනා කරමින් කීප වාරයක්ම වඩන්න ඕනෑ.

ඊළඟට දෙවෙනි පංචකය, එනම් මංසං - නභාරු - අට්ඨි - අට්ඨිමිඤ්ජං - වක්කං යනුවෙන් කීප වාරයක් වඩන්න ඕනෑ. නැවත වක්කං - අට්ඨිමිඤ්ජං - අට්ඨි - නභාරු - මංසං යනුවෙන් පටිලෝම වශයෙන් වඩන්න ඕනෑ.

ඊළඟට, වක්කං - අට්ඨිමිඤ්ජං - අට්ඨි - නභාරු - මංසං - තවො - දන්තා - නබා - ලොමා - කෙසා යනුවෙන් කොටස් දහයම කීප වාරයක් වඩන්න ඕනෑ. භාවනා කරනකොට මතකයෙන් කියන්න ඕනෑ. මේක මෙනෙහි කරන කොට කෙසා - කෙසා - කෙසා - ලොමා - ලොමා - ලොමා - නබා - නබා - නබා - දන්තා - දන්තා - දන්තා - තවො - තවො - තවො - මංසං - මංසං - මංසං යනුවෙන් එක කොටසක් තුන් වරක් බැහින් සෙමින්, සෙමින් ඒ ඒ කොටස් හිතෙන් දකිමින් මෙනෙහි කරන්න ඕනෑ.

මේක බොහෝ ආනුභාව සම්පන්න කායානුපස්සනාවක්, විරාගී චේතනාව ඇති කරගන්න.

මේ භාවනාව මේ විදියට අනුලෝම පටිලෝම වශයෙන් වඩනකොට හැම වෙලාවේම ඒ වචනයෙන් කියවෙන පිළිකුල් කොටසට හිත එක්කාසු කරන්න ඕනෑ. එහෙම කරනකොට තමයි හරි යන්නේ. ඒ විදියට වඩන මේ පිළිකුල් භාවනාවට බුදුරජාණන් වහන්සේ උදාහරණයක් දේශනා කරනවා.

“සෙය්‍යථාපි, භික්ඛවෙ, උභතොමුඛා මුතොළී පුරා නානාවිභිතස්ස ධඤ්ඤස්ස, සෙය්‍යථිදං - සාලීනං විහීනං මුග්ගානං මාසානං තිලානං තණ්ඩුලානං, තමෙනං වක්ඛුමා පුරිසො මුඤ්චිත්වා පච්චවෙක්ඛෙය්‍ය - ‘ඉමෙ සාලී ඉමෙ විහී ඉමෙ මුග්ගා ඉමෙ මාසා ඉමෙ තිලා ඉමෙ තණ්ඩුලා’ති; එවමෙව ඛො, භික්ඛවෙ, භික්ඛු ඉමමෙව කායං උද්ධං පාදතලා අධො කෙසමත්ථකා තවපරියන්තං පුරං නානප්පකාරස්ස අසුචිනො පච්චවෙක්ඛති - ‘අත්ථි ඉමස්මිං කායෙ කෙසා ලොමා නබා දන්තා තවො මංසං නභාරු අට්ඨි අට්ඨිමිඤ්ජං වක්කං හදයං යකනං කිලොමකං පිහකං පජ්ජාසං අන්තං අන්තගුණං උදරියං කරිසං මත්ථලුඬිගං පිත්තං සෙම්භං පුඛ්ඛො ලොහිතං සෙදො මෙදො අස්සු වසා ඛෙළො සිඬ්ඝාණිකා ලසිකා මුත්ත’න්ති. තස්ස එවං අප්පමත්තස්ස ආතාපිනො පහිතත්තස්ස විහරතො යෙ ගෙහසිතා සරසඬ්ඤාප්පා තෙ පභීයන්ති. තෙසං පහානා අප්ඤ්ඤාත්තමෙව චිත්තං සන්තිට්ඨති සන්තිසීදති එකොදි හොති සමාධියති. එවම්පි, භික්ඛවෙ, භික්ඛු කායගතාසතිං භාවෙති.

“සෙය්‍යාථාපි, භික්ඛවෙ, උභතොමුඛා මුතොළී පුරා නානාවිභික්ඛස්ස ධක්ඛස්ස, සෙය්‍යාථිදං - සාලිතං විහීනං මුග්ගානං මාසානං තිලානං තණ්ඩුලානං = ඒ කියන්නේ, බැග් එකක් අරගෙන ඒකට ධාන්‍ය වර්ග දාල දෙපැත්තේ කට බදිනවා (උභතොමුඛා). ඒකට දාන ධාන්‍ය වර්ග තමයි, සාලිතං (හැල්) - විහීනං (වී) - මුග්ගානං (මුං ඇට) - මාසානං (මෑ) - තිලානං (තල) - තණ්ඩුලානං (මෙය විශේෂ භාල් වර්ගයක් නමුත් ඒකට ධාන්‍ය කියලා කියනවා). මේ සහල්, වී, මුං ඇට, මෑ ඇට, තල ඇට යන මේවා පාට වලිනුත් ප්‍රමාණ වලිනුත් වෙනස්. නොයෙක් පාට ඇති නොයෙක් ප්‍රමාණවලින් යුත් මේ ඇට වර්ග එක බැග් එකකට දාලා දෙපැත්තෙන් කට වහනවා.

තමෙනං චක්ඛුමා පුරිසො මුඤ්චිත්වා පච්චවෙක්ඛෙය්‍ය - ‘ඉමෙ සාලී ඉමෙ විහී ඉමෙ මුග්ගා ඉමෙ මාසා ඉමෙ තිලා ඉමෙ තණ්ඩුලා’ති = ඥාතවන්ත ඇස් තිබෙන්නා වූ මනුෂ්‍යයෙක් ඒ බැග් එක ලිහලා “මේවා හැල්, මේවා වී, මේවා තමයි මුං ඇට, මේ තමයි මෑ ඇට, මේ තමයි තල ඇට, මේ තමයි සහල් කියලා එකක් එකක් පාසා මේ මනුෂ්‍යයා හඳුනා ගන්නවා. එහෙම හඳුනා ගන්න පුළුවන් උනේ ඒ මනුෂ්‍යයාට ඇස් තිබෙන නිසයි.

ඵවමෙව බො, භික්ඛවෙ, භික්ඛු = අන්න ඒ වගේ මහණෙනි, භික්ඛුන් වහන්සේ

ඉමමෙව කායං = මේ කයම

උද්ධං පාදතලා = පාදයෙන් උඩ, අධො කෙසමත්ථකා = කෙස් වලින් යට, තච්චරියන්තං = වට්ටම සමෙන් වැසී ඇති ප්‍රදේශය තුල, පුරං නානප්පකාරස්ස අසුචිනො පච්චවෙක්ඛති = නොයෙක් ආකාරයේ හැඩ තල තිබෙන්නා වූ පිරිසිදු නැති, අප්‍රසන්න පිළිකුල් දේවල් පිබිළිදව මේ විදියට මෙනෙහි කරනවා.

‘අත්ථී ඉමස්මීං කායෙ කෙසා ලොමා නබා දන්තා තවො මංසං නභාරු අට්ඨී අට්ඨීඤ්ජං චක්කං හදයං යකනං කිලොමකං පිහකං පප්ථාසං අන්තං අන්තගුණං උදරියං කර්සං මත්ථලුඬගං, පිත්තං සෙම්භං පුඛ්බො ලොහිතං සෙදො මෙදො අස්සු වසා බෙළො සිඬ්ඝාණ්කා ලසිකා මුත්තන් කියලා මෙනෙහි කරනවා = ‘මේ කයෙහි කෙස්, ලොම්, නිය, දත්, සම්, මස්, නහර, ඇට, ඇට මිදුළු, වකුගඩු, හදවත, අක්මාව, දළඬුව, බඩදිව, පෙණහල්ල, කුඩා බඩවැල්, මහා බඩවැල්, නොපැසුණු ආහාර, පැසුණු ආහාර, හිස් මොළය, පිත, සෙම, සැරව, රුධිරය, දහඩිය, මේදතෙල, කඳුළු, වසා තෙල්, කෙළ, සොටු, සදම්දුළු, මුත්‍රා ඇත කියලා හරියට ගමක ඇවිදින්න වගේ මේ විදියට මෙනෙහි කරනවා.

හිසේ පටන් පාදාන්තය දක්වාම අභ්‍යන්තරයේ තිබෙන දේවල් මෙනෙහි කරනවා. අපිට හදවත පෙනුණේ නැති උනාට තිබෙන තැන දන්නවා. ඒකට කියන්නේ උර කුහරය කියලා. එතකොට හදවත තිබෙන තැන, පෙනහළු තිබෙන හැටි, තිබෙන ප්‍රදේශය, අක්මාව තිබෙන ප්‍රදේශය, දළඬුව තිබෙන ප්‍රදේශය, බඩවැල් තිබෙන ප්‍රදේශය, මහ බඩවැල් තිබෙන ප්‍රදේශය, ඒවා ඇතුළේ තිබෙන පැසුණු ආහාර නොපැසුණු ආහාර තිබෙන ඒවා මෙනෙහි කරනවා. ඇස් දෙක පියාගෙන නිකම් හිටියට මේක මෙනෙහි වෙන්නේ නෑ. හිත ඒ ඒ තැන් වලට යවන්න ඕනෑ. එහෙම යවන්න හිතට විරියක් අවශ්‍යයි. විරියෙන් තමයි හිත එතැනට යවන්නේ. ඒකට කියනවා ආනාපිනො පභිත්තස්ස විහරතො කියලා. ඒ විදියට මෙනෙහි කරගෙන යනකොට ගෙහිසිතා සරසඬ්ඛස්සා කියන මේ කය අගේ කරන්න, කය සරසවන්න, මාල කාරඬු දාන්න ඕනෑ කියලා පහළවන සිතුවිලි අඩු වෙලා තුනී වෙලා පහවී යනවා = ගෙහිසිතා සරසඬ්ඛස්සා තෙ පභීයන්ති.

තෙසං පභානා = ඒ ටික නැති උනහම

අප්ඤ්ඤානමෙව චිත්තං සන්තිට්ඨති සන්තිසීදති එකොදි හොති සමාධියති = මේ විදියට මෙනෙහි කරනකොට සිත මේ කොටස් 32 තුළම රැඳී පවතිනවා, ඒකෙම සිත පිහිටලා සිත සමාධි ගත වෙනවා.

ඵවම්පි, භික්ඛවෙ, භික්ඛු කායගතාසතිං භාවෙති = මහණෙනි, මෙසේද මහණතෙම කායගතා සතිය වඩනවා.

මේ තමයි කායගතා සතිය වඩන විදිය. මේක හරිම බලසම්පන්න භාවනාවක්.

මේ කුණපකොටස් අතුරින් අපිට බලා ගන්න බැරි කොටසුන් තිබෙනවා. ඒ තමයි හදවත අක්මාව වගේ දේවල්. මේ කොටස් පින්තූර වලින් දැක්කට ඒක හිතේ සටහන් වෙන්නේ නෑ. යම්කිසි දෙයක් හිතේ හොඳට සටහන් වෙන්න නම්, ඒක හිතට හොඳට කැවෙන්න නම් ඒකෙ ගද දැනෙන්න ඕනෑ. පින්තූරයකින් ගද දැනෙන්නේ නෑ. Mortuary එකට ගිහිල්ලා බැලුවොත් නම් ගද එනවා.

ඒවගේම මේ හැම එක්කෙනාගේම ශරීරයේ බඩේ මස් තිබෙනවා. ඇත්තටම එතැන තිබෙන්නේ පොඩි මස් තරලයක්. එතැන හම වැඩියි. අතේ, උරයේ පැත්තට වෙන්න තමයි මස් තිබෙන්නේ. බඩේ තිබෙන හම උතුරු හම වගේ සනයි. හම කපාගෙන යනකොට මතුවෙනවා කහ පාට layer එකක්. මට ඒක දැනුනේ දානේ ගෙවල් වලදී පූජා කරන custard වගෙයි. ඒකට යටින් තිබෙනවා පොඩි මස් ටිකක්. ඇතුලට යනකොට තිබෙනවා ribs වලින් ආවරණය වෙච්ච කුහරයක්. ඒ ribs වල සුදුපාට සාරි රෙද්දක් වගේ එකකුත් තැවරිලා තිබෙනවා. ඒක ඇද්දහම ගැලවිලා එනවා. දිවේ ඉඳලාම ආපු ගලනාලය ආමාශය කුඩා බඩවැල් මහා බඩවැලත් එක්කම තමයි තිබෙන්නේ හදවත අක්මාව දළබුව සහ පිත්තාශය. ඊළඟට වම් පැත්තට වෙන්න තිබෙන බඩ දිව සහ පෙනහළු ඔක්කොම එක පොදියට කැරැල්ලට තිබෙන්නේ. හිතලා බලන්න, අපි දැන් හෙලවුනොත් ඔය ටික ඇතුළේ හෙලවෙන්න ඕනේ නේද? ඒ උනාට එහෙම හෙලවෙන්නේ නෑ. හෙලවෙන්නේ නැත්තේ ඒ set එකේ තිබෙනවා ඉටිකොලයක් වගේ කවරයක්. ඒක ribs වලට ඇලිලා තිබෙන්නේ. උඩ ඉඳලා මල මාර්ගයට යනකම්ම සම්පූර්ණ set එක එකට තිබෙන්නේ. ඒකෙ ඇතුළේ තමයි වකුගඩුවයි අනිත් හැම ජාතියක්මත් තිබෙන්නේ. හැබැයි ඔය ටික අපිට ජේන්නෙ නෑ.

මේ කොටස්වල හැඩ රුව හොඳට දැක බලා ගන්න පුළුවන් කම තිබෙන්නේ ඒවා ශරීරයෙන් ගලවලා මේසට ගත්තයින් පස්සේ. නමුත් එහෙම බැලුවට ශරීරයේ ඒවා කොහොම තිබෙනවාද කියලා අවබෝධය එන්නේ නෑ. ඒක නිසා ශරීරය කපන වෙලාවට ඒ මනුස්සයට කියලා ඒ ළඟින් අපි ඉන්න ඕනෑ. එයා ඒක එළියට ගන්න ඉස්සෙල්ලා බලාගන්න ඕනෑ ඒ set එක තිබෙන්නේ කොහොමද කියලා. පින්තූරයක් අනුසාරයෙන් උනත් ඒ විදියට බලා ගන්න පුළුවන්. බඩ වැල තිබෙන විදියත් ඇත්තටම බැලුවහම තමයි තේරුම් ගන්න පුළුවන්. නයෙක් හම ගහලා දෙකට තුනට නවලා එක තැනකට දැම්මහම තිබෙන්නේ කොයි ආකාරයද, අන්න ඒ ආකාරයට තමයි හැම එක්කෙනාගේම බඩවැල් තිබෙන්නේ. ඒකෙම පහළට වෙන්න දාර දාර වගේ කොටසක් තිබෙනවා, ඒක තමයි මහ බඩවැල කියලා හඳුන්වන්නේ.

අපේ තිබෙන්නා වූ අනවබෝධය නිසා තමයි අපි හිතාගෙන ඉන්නේ හපලා හපලා ගිලින්නේ කෑම ටික විතරයි කියලා. නෑ, ඒකට එක්කාසු වෙනවා කෙළ. ඒකත් එක්ක තමයි අපි කෑම ගිලින්නේ. එතකොට එතැන කෙළත් තිබෙනවා, උගුරෙන් ගියහම සෙමත් තිබෙනවා. පිත්තාශයේ පිතත් තිබෙනවා. එතකොට හිතා ගන්න පුළුවන්ද උදරියං කියන එක කොහොමද කියලා.

අනිත් එක තමයි ගද. අලුත් මිනියක් කපපු ගමන් එන ගද ඇඹුල් මිශ්‍ර ගදක්. ඒක වමනේ ගදක්. දැන් කවුරුහරි වමනේ දැම්මොත් ඒකෙ තිබෙන්නේ කෙළයි සෙමයි පිතයි කාපු ආහාරයි, බඩේ තිබෙන්නා වූ acid ටිකයි. ඒ නැතත් අපි මෙහෙම හිතමු. බත් ටිකක් එළවලු ටිකක් එකට මිශ්‍ර කරලා ඒකට හොදි ටිකක් කවලම් කරලා ගන්න බලන්න, ඒක කන්න පුළුවන්ද කියලා. ඒවගේ එකකට සෙම සොටු පිත එක්කාසු උනහම වගේ තමයි මේ පිළිකුල් භාවනාවේදී ‘අන්තං අන්තගුණං උදරියං කරිසං’ කියලා මෙනෙහි කරන්න ඕනෑ. නොපැසුන ආහාර කියන උදරියං කියන වචනය කියවෙන කොට හිත තියෙන්න ඕන බඩේ.

ශාරීරික විද්‍යාව ගැන කියලා දෙනකොට කියලා දෙන්නේ ඉස්සරවෙලාම අමාශයේදී ආහාර ටික මිශ්‍ර කරලා පොඩ්ඩක් එතැනින් ඇදලා ශරීරයට ගන්නවා. ඊට පස්සේ ඒ ආහාර ඉස්සරහට තල්ලු වෙනකොට ඒ දියාරු වෙච්ච දේවල් වල තිබෙන්නා වූ ඕපාව බඩ වැල් වලින් ඇදලා ගන්නවා. රොඩු ටික විතරක් ඉස්සරහට තල්ලු වෙගෙන තල්ලු වෙගෙන යනවා, දියර ගතිය ටික ඇතුලට ඇදලා ගන්නවා. රොඩු ටික අසුවි බවට පත්වෙනවා.

අපි, අපේ ශරීරය මෙනෙහි කරනකොට හෝ බාහිර ශරීරයක් මෙනෙහි කරනකොට අපිට පෙනෙන්න ඕනෑ ‘මහා බඩ වැල කුඩා බඩවැල ගැරඩි දහරයක් වගෙයි තිබෙන්නේ, මේ ආහාර ආමාශයෙන් මෙහෙම තල්ලුවෙලා තිබෙනවා’ කියලා. කෑම පිහානයේ තිබෙන කොට ආහාර තිබෙන්නේ පිළිවෙලකටයි නමුත් ඒ ආහාර ඇතුලට ගියහම ඒ වගේ පිළිවෙලකට නෑ. ඒවගේම ආමාශය පින්තූරවල ජේන විදියටම ඇතුළේ නෑ. ඒ ආමාශය අස්සේ

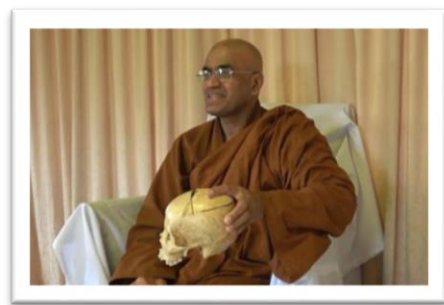
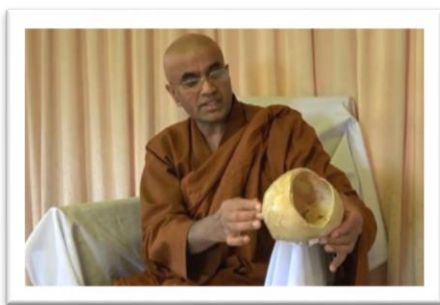
තමයි මේ ආහාර පිරිලා තිබෙන්නේ. ඊට පස් පහළට අසුවී ගොඩ. දිරවූ ආහාර කියලා කියන්නේ අසුවී. නොදිරවූ ආහාර කියලා කියන්නේ කාපුගමන් ආහාර. මේ තිබෙන ස්වභාවය හොඳට හිතන්න, මේක අපේ ගාව තිබෙනවා.

මේ අන්තං අන්තගුණං උදරියං කර්මං මත්ථලුඛිතං = කුඩා බඩවැල් මහා බඩවැල් කුඩා බඩ වැල ඇතුළේ තිබෙන නොපැසුණු ආහාර මහා බඩවැල් ඇතුළේ තිබෙන අසුවී හිස්මොලය කියන පහ එකට මෙනෙහි කරන්න. මේක මෙනෙහි කරගෙන යනකොට මේ වගේ පිළිකුල් කොට්ඨාස වල එක්කාසුවක් තමයි අපි ආරක්ෂා කර කර පෝෂණය කර කර බැල මෙහෙවරකම් කර කර පවත්වන්නේ කියලා වැටහෙනවා. මේ විදියට මෙනෙහි කරනකොට පුද්ගල ස්වභාවය, ‘මමය’ ‘මාගේ’ කියලා ගන්න ගතිය දියාරුවෙලා නැතිවෙලා යනවා. එතකොට අර ‘රකින්න ඕනෑ සරසන්න ඕනෑ’ කියන සරසාකප්පය නැති වෙනවා. ඒක නැතිවෙනකොට තමයි ධ්‍යාන වලට සිත සකස් වෙන්නේ, පදම් වෙන්නේ.

දැන් පොතේ තිබෙන දේවලුයි අපි දැකපු දේවලුයි ටිකක් එකතු කරලා තමයි මේ කිව්වේ. අනිත් එක තමයි අපේ තිබෙන ගඳ නිසා දෙවියෝ මේ පැත්තේ එනවා කියන එකනම් විස්වාස කරන්න බෑ. දෙවි ගොල්ලන්ට ගඳ හොඳට දැනෙනවා කියලා කියනවා. නමුත් කැලෑ ප්‍රදේශවල තිබෙන වෛත්‍යවලට ධාතුන් වහන්සේලා වැඩ ඉන්න තැන් වලට දෙවි දේවතාවුන් වඩිනවා කියන එක විස්වාස කරන්න පුළුවන්. හේතුව, ඒ පැත්තේ මිනිස්සු නැති නිසා ගඳ නෑ.

මේ භාවනාව හොඳට මෙනෙහි කර මෙනෙහි කර කර වඩන්න. හදිස්සි වෙන්නේ නැතුව කලබල වෙන්නේ නැතුව මේක වඩන්න ඕනෑ. මේක පිළිවෙලකට වඩනකොට ගම්මානයක ගෙවල් ටිකකට පිළිවෙලින් යනවා වගේ මේකේ සිත හොඳට හසුරුවන්න ඕනෑ. එහෙම හසුරුවනකොට තමයි හිත සමාධි වෙන්නේ, එහෙම සමාධි උනහම පෙණහල්ල කියලා කියනකොට පෙණහල්ල හොඳට පේන්නත් පුළුවන්. ඒකෙ පාට මාළු කරමලක් වගෙයි. මේ වගේ පිළිකුල් කොටස් එකතුවක් තමයි අපි බාර අරගෙන උපස්ථාන කර කර බැල මෙහෙවරකම් කර කර මේ පවත්වාගෙන යන්නේ. මේ කුණුගොඩ ඇතුළේ තිබෙන්නා වූ පොඩි සනීපයකට තමයි සැපයි සැපයි කියලා කියන්නේ. මේක ඇතුළේ ඇතිවෙන පොඩි කායික සැප වේදනාවකට තමයි මෙව්වර මේ රැවටිලා හොඳයි සැපයි ප්‍රණීතයි අගෙයි කිය කියා යන්නේ.

මම තව කරණා ටිකක් කියලා දෙන්නම් මේක ටිකක් වඩලා ඉවර උනාට පස්සේ. අනාපාන සති භාවනාවත් හොඳයි, ඒක ප්‍රසිද්ධ භාවනාවක්. ඒකත් කායානුපස්සනාව තමයි. මේකත් ලොකු විශේෂ භාවනාවක්. අපේ අරණය සේනාසන වල ස්වාමීන්වහන්සේලා ගොඩක් මේ භාවනාව වඩනවා. මේ ටික මෙනෙහි කරන්නේ පිළිකුල් කොට්ඨාස 32 වශයෙන්.

ඒවගේම post-mortem එකකදී හිස් කබල උඩ තිබෙන හම මැදින් කපලා අත දාලා ඉස්සරහ පැත්තෙන් මුණ හරියට එනකම් හම ඇදලා ගලවනවා. පිටි පස්සෙන් බෙල්ල ගාවට එනකම් හම ඇදලා ගලවලනවා. ඊට පස්සේ කියනකින් හිස් කබල වටේට කපල උඩ කට්ට අයිත් කරනවා. මේ හිස් කබල ඇතුළේ තිබෙනවා සිවියක්. ඒ සිවියෙන් තමයි මොලේ අල්ලාගෙන තිබෙන්නේ. ඒක ඇතුළේ තමයි කැරලි කැරලි වගේ තිබෙන්නේ. හැම

එකෙනාගේම හිස් කබලේ මේ හිස් කබලේ තිබෙනවා වගේ කට්ට, ඉරි, joints, පිපිරුම් තිබෙනවා කියලා අපි තේරුම් ගන්න ඕනෑ. අපි හැම එක්කෙනාගේම ශරීරයේ හිස් කබල මේ පාටයි, මේ විදියයි. ප්‍රමාණයෙන් වෙනස් වෙන්න පුළුවන්. සමහරුන්ගේ හිස් කබල ලොකුයි. සමහරුන්ගේ හිස් කබල පොඩියි. සමහරුන්ගේ හිස් කබල ටිකක් උලට තිබෙනවා. සමහරුන්ගේ ටිකක් උසට තිබෙනවා. ඒ වගේ පොඩි පොඩි වෙනස්කම් තිබෙනවා. හැබැයි පොදු වශයෙන් ගත්තහම මේ විදියට තමයි තිබෙන්නේ.

හොඳයි, මෙව්වර වෙලාවක් අපි කිව්වේ මේ ශරීරයේ තිබෙන යතාර්ථය අපි දන්නේ නැතුව ඉන්න හින්දා. එක සූත්‍රයක තිබෙනවා මේ ශරීරය අතින් පැත්ත හරවලා එළියෙන් තිබ්බානම් කාක්කෝ එළවන්න වෙනම වැඩ සටහනක් කරන්න වෙනවා කියලා. ඒවගේ ශරීරයක් තමයි අපි හැම දෙනාම මේ විදියට භංගගෙන වහගෙන මවාපාගෙන ඉන්නේ.

අතින් එක තමයි, ජීවිත ඉන්ද්‍රිය මේකට බද්ධ වෙලා තිබෙන තාක් කල් ‘අනේ හොඳයි’ කියලා මැරෙන්න හදනවා. පැයක් දෙකක් ගෙදර එන්න පරක්කු උනොත් එහෙම ටෙලිෆෝන් කරනවා පණිවිඩ අරිනවා. ලංකාවට ගියොත් ‘කවදද එන්නේ’ කියලා අහනවා. ‘මෙහෙ වැඩ තිබෙනවා’ කියලා මහා භයියෙන් කෑ ගහනවා. ජීවිත ඉන්ද්‍රිය තිබෙන තාක් කල් එහෙම තමයි. ජීවිත ඉන්ද්‍රිය නැති උනාට පස්සේ බයයි, පිළිකුලයි. අවසානයේ සොහොනට ගිහිල්ලා දැම්මට පස්සේ කිසිම ගනුදෙනුවක් නෑ. ඊට පස්සේ එයා හිටපු කාමරේ ඉන්න බයයි. ඇඳපු ඇඳුම අඳින්න බයයි. ඇත්තටම බැලුවහම එයා ඒ දාලාගිය ඒ set එකම තමයි අපි ගාවත් තිබෙන්නේ. එයාට නොවෙයි බය වෙන්න ඕනෑ, තමන්ටයි. ඇත්තටම බුදුරජාණන් වහන්සේ මේ ටික මේ විදියට මෙනෙහි කළා.

ඒ කාලේ ලස්සන කාන්තාවක් හිටියා සිරිමා කියලා. එයා ගණිකාවක්. ඒ සිරිමා කියන කාන්තාව වෙනුවෙන් ගොඩක් දෙනෙක් සල්ලි විය පැහැදුම් කරා වගේම බලන්න දකින්න කැමති උනා. එයා මැරුණා. ඒ වෙලාව වෙනකොට සිරිමාවට කැමැත්ත දක්වපු කෙනෙක් මහණ වෙලත් හිටියා. හාමුදුරුවෝ උනාට අර අදහස වෙනස් කරලා නෑ. ඒ හාමුදුරුවෝ ‘අනේ මේ මනුෂ්‍යයාට මෙහෙම උනා නේද’ කියලා හරියට දුක් උනා, ලෝභ කරා. එතකොට බුදුරජාණන්වහන්සේ පණිවිඩයක් ඇරිය දැන්මම සිරිමා වලදාන්න එපා, තියාගන්න කියලා. එතකොට තමයි සිරිමා යනු කවුද කියලා යතාර්ථය දැක්කේ.

මිනියක් කුණුවෙනකොට ඉස්සෙල්ලාම ඒක ටිකක් ඉදිමෙනවා. ඉදිමිලා පොඩි ගැලීමක් ඇතිවෙනවා. ඒ ගැලීම කටේ එක පැත්තකින්, ඇස් වලින්, නහයෙන්, කන් වලින් එන්න පටන් ගන්නවා. ඒ ගැලීම පෙණ වගෙන් එනවා දියර වගෙන් එනවා. අතින් එක තමයි ඇස් ඇරෙනවා. සම්පූර්ණයෙන්ම ඇරෙන්නේ නෑ, ඇස් පිල්ලන් දෙක ලොකු වේගෙන ඇවිල්ලා ඒ මැදින් ඇස් පිටට නෙරනවා.

අපි හිතමු මෙහෙම. මිනියක් දාලා තිබෙනවා, ඒකට මැස්සෙක් වහන්සේ නෑ, නමුත් කුණුවෙනවා. ඒක වාතයට නිරාවරණය වෙනවා. ඒකෙ පණුවෝ හැදෙනවා. ඇඟ ඇතුලේ ඉන්න පණුවෝ කාලා කාලා ලොකු වෙනවා. අපේ ඇඟ ඇතුලේ දැනුත් පණුවෝ ඉන්නවා. අපි කන කෑම වලින්, ශරීරයේ කෙරෙන ඇඹරුම් වලින් පණුවෝ ටිකක් පාලනය වෙලා තිබෙනවා. නමුත් ජීවිත ඉන්ද්‍රිය අහකට ගිය ගමන්ම උන් රජවරු වෙනවා. මේ වගේ ශරීරයක් තමයි අපි හැඩ ගස්සාගෙන පණ ගස්සාගෙන අලංකාර කරගෙන බිමටම පහත් වෙලා බිම තිබෙන පලා වර්ග ආදිය අහුලාගෙන කමිත් බොමිත් ඒකටම ඇලිලා ඒකම පිළිකුල් දේවල් වලින් පුරවමින් මේ ජීවත් කරවන්නේ.

මේ තරම් පිළිකුල් ශරීරයකට තමයි අපි මේ කැම්පස් හිගිල්ලා ඉගෙනගෙන රස්සාවල් කරලා ආවතේව කරමින් උදේට කන්න දෙනවා, දවාලට කන්න දෙනවා, ගිහි නම් අය හැන්දෑවටත් කන්න දෙනවා, ගිලන් පස දෙනවා, මේ වගේ හැම එකක්ම කර කර අවාතේවකම් බැලමෙහවරකම් ඔක්කෝම ටික කරන්නේ මේ ශරීරයටයි. අපිට මේ ශරීරය එපා වෙන්නේ නෑ. එපා වෙන්නේ නැත්තේ මේ ගැන අවබෝධය නැති නිසා. ඒක නිසයි බුදුරජාණන්වහන්සේ මේ කායගතා සති සූත්‍රය දේශනා කරලා තිබෙන්නේ. බුදුරජාණන්වහන්සේ විසාලා මහා නුවරදීත් මේ කායගතා සතිය විශාල පිරිසකට දේශනා කරලා තිබෙනවා. ඒක නිසයි බුදුරජාණන්වහන්සේ දේශනා කරන්නේ යම්කිසි කෙනෙක් කායගතා සතිය වඩනවා නම් එයා නිවන අසලයි කියලා.

මේ සූත්‍රය තව ඉවර නෑ, තව කොටස් තිබෙනවා. ඒ ටික ඉදිරියේදී ගන්නවා.

හොඳයි සැම දෙනාටම තෙරුවන් සරණයි! ධර්ම අවබෝධ වේවා! නිර්වාණ අවබෝධය වේවා! කියලා මෙෙත්‍රියෙන් ප්‍රාර්ථනා කරනවා.

සාදු! සාදු! සාදු!

ඉහත සඳහන් ධර්ම දේශනාව
අති පුජ්‍ය හත්තේ ජිනාලංකාර ස්වාමීන්වහන්සේ විසින් දේශිතයි.